

In het zog van Maurice Griffiths *deel 2*

De Wantij 30 *Wind & Tide* van Peter Schouten maakt een zeereis naar de Engelse oostkust. In deel 1 belandden de drie bemanningsleden onder meer in Woodbridge Haven en het fameuze Pin Mill. Nadat zij ook nog een bezoek hebben gebracht aan het rustige plaatsje Manningtree, besluiten ze de Stour af te varen richting de River Blackwater.

door Thijs Viegers

Het waait nog steeds matig tot krachtig uit het zuidwesten, maar met zon en af en toe een flinke regenbui op ons pet vorderen we lekker richting Walton on the Naze. Het eerste stuk tot voorbij de Naze hebben we stroom tegen, maar zodra we Walton on the Naze voorbij zijn begint er vloed te lopen en zet de *Wind & Tide* er de sokken in. De grote stalen barge *Reminder* zit een stukje voor ons uit en we zien

hem met lede ogen van ons weg zeilen. Barges lopen als een trein met deze bries.

Als we een paar mijl zuid van Colne Point zitten, wordt het donker en houdt het op met zachtjes regenen. We willen wat ten zuiden van West Mersey ankeren voor de nacht. Eenmaal ten anker en na een warme hap merken we dat de boot flink ligt te slingeren. Dus wordt er besloten verder de River Black-

water op te varen om wat meer beschutting te zoeken. De 'spijker' halen we weer aan dek en we stomen op de motor tegen het uitgaande getij in de rivier op. Na een uurtje passeren we de centrale van Bradwell en zo rond middernacht gaan we ten anker beneden Ramsey. Bij het nemen van een ankerpeiling zien we dat het anker krabt, we zakken langzaam achteruit. Peter stoomt nog een stuk naar de wal en

Barges voor Maldon.

dan kunnen we opnieuw ten anker. Nu liggen we beter. Het is een smerige nacht en de regen hoort met bakken uit de lucht als we weer bij de kachel zitten op te drogen. We proeven nog even aan de weduwe Joustra en bij een laatste blik op een landmerk zien we dat het anker goed houdt.

Met opkomend water en na de koffie zei-

len we benoorden Osea Island verder naar Maldon. Naar het eiland loopt een weg, je vaart er overheen bij hoogwater. Op de laatste vloed maken we de scherpe bocht naar bakboord richting Heybridge Basin en ook hier komen weer een paar fraaie barges langs zeilen met gasten aan boord. Dan, na nog een

Barges op de Orwell.

paar bochten, zien we het mooie kerktorentje van Maldon. Zeilend op de fok passeren we *the town quay* en we meren af aan een drijvend steigertje bij een werfje.

Hier liggen wat kottertjes en een Hollands sleepbootje en voor ons een prachtige smack. Peter loopt even de werf op. We kunnen hier blijven liggen, al weet de vrouw van de baas nog niet wat het gaat kosten, want er komen niet zo veel bezoekers hier. Maar als we later aan een bakje zitten, komt ze weer aanzeilen en dan moeten we £ 20,00 betalen. Er is een wc, "no shower - we are not that poshy", zegt ze lachend. Al snel zitten we aan de grond, in *the glorious mud*. We sjouwen een eind langs de werfjes en straatjes langs de rivier tot de brug en gaan daarna fish & chips eten in The Jolly Sailor, met cheesecake toe.

De magie van de krekens

Er liggen een paar barges aan de kade en verder is het rustig, je ziet hier niet veel toeristen met diepstekende kieljachten. Peter vertelt dat hij al lang geleden in gedachten had om met zijn zelf gebouwde schip nog eens hierheen te gaan. Jaren terug maakte hij al eens een reisje met de bawley *Marigold* en raakte toen verknocht aan dit bijzondere vaargebied. Het is een prachtig oord, en inderdaad de magie van de krekens is hier tastbaar.

De volgende morgen halen de mannen wat verse groenten en vers brood, ik laad drinkwater en scharrel wat in de kaarten. We maken nog een wandeling langs de rivier waar Peter ons wijst op oude timmerwerkplaatjes uit vervlogen tijden. Rond de middag is het hoog water en we vertrekken van Maldon. In een dooie arm van de rivier zien we de *Marigold* ten anker liggen en hier zeilen we natuurlijk even kort langs. We zeilen zuidwest van Northey Island en kruisen weer een 'causeway' naar het eiland. Er staat nog water genoeg in de South Creek, en even zuidwest van Osea Island lopen we de vaargeul weer in. Rond 3 uur in de middag passeren we West Mersey, maken een slag naar het zuidoosten en komen dan de CK 18 onder vol tuig tegen, onderweg naar Maldon. George wil graag nog eens in Brightlingsea kijken waar hij goede herinneringen aan heeft. Hij is er echter al lange tijd niet meer geweest en bij het zien van de moderne appartementen die rondom zijn favoriete pub zijn gebouwd heeft het eens zo leuke plaatsje voor hem voorgoed afgedaan. We zeilen een stukje naar binnen langs een lange drijvende steiger over stuurboord en ook hier liggen weer verschillende smacks afgemeerd. Staand in zijn sloep komt de havenmeester eens kijken wat we van plan zijn. Hij prijst onze *Wind & Tide*, maar we

hebben genoeg gezien en op het lichte briesje zeilen we weer naar buiten om stuurboord uit te draaien naar het Pyefleet Channel. Ook hier liggen de meerboeien keurig op een rijtje tussen de oesterbanken. We varen tussen wat andere jachten door, minderen zeil en pikken een boei op. Na het avondeten is het bladstil, je hoort alleen wat vogels. We zitten met z'n drieën aan dek en zonder een woord te zeggen genieten we van de rust. Mistflarden hangen vlak boven het water en het lijkt of de tijd heeft stilgestaan. Voldaan kruip ik in mijn kooi.

Topzeil bij

De volgende ochtend laten Peter en ik ons in de rubberboot zakken en we roeien naar een paar ten anker liggende smacks, de CK 21 en de CK 36, om ze van dichtbij te bekijken. Na de koffie laten we met de laatste vloed de boei slippen en zeilen we naar buiten. Op de kop van Colne Pt. zet de vloed ons nog wat weg over bakboord, dus we maken een slag verder naar buiten met Buxey Sand recht vooruit. Er staat een licht zuidelijk windje en het topzeil wordt ook bijgezet. Net onder de Colne Barboei gaan we weer door de wind en kunnen zo net boven Clacton pier uit komen.

We willen onze laatste nacht op de Orwell doorbrengen om dan morgen met hoogwater van Harwich te vertrekken naar IJmuiden. We zeilen op een licht briesje de kust langs en de eb duwt ons kalm de goede richting uit. George zit aan het helmhout en Peter zit in het zonnetje op het voordek te slapen. Het is een prachtige dag, rond 18.00 passeren we de Languard-boei over stuurboord en starten de motor om tegen de eb Harwich aan te lopen. We gaan ten anker aan de westkant van de Orwell net binnen de Colimer-boei. Na het eten drinken we een borreltje en praten over de belevenissen van de laatste anderhalve week.

In de vroege ochtend staan Peter en ik al op om een ketel water op het vuur te zetten en het anker scheep te halen. Het regent en op de

Marigold op de mooring.

motor stomen we over de eb de rivier af naar zee. Er is geen grote zeevaart, dus draaien we kort om Languard Point naar buiten. We blijven op de motor varen tot we de North Shipwash-boei dwars hebben. Hoewel er weinig wind staat, zetten we zeil en stellen we koers op IJmuiden.

Terwijl we beneden aan het avondeten zitten, horen we George vanuit de kuip een luide schreeuw geven. "Shit hé" roept de blokmaker en we spoeden ons het trapje op, zowel aan stuur- als aan bakboord zwemmen er een paar bruinvissen met ons mee, zo dicht langs de zij van het schip dat je ze bijna kunt pakken. De volgende ochtend peilen we rond 09.00 de Eveline-boei een kwart mijl over bakboord, er loopt vloed en de wind is helemaal gaan liggen dus het 'stalen topzeil', zoals Griffiths het zo mooi verwoordde, wordt bijgezet. Rond 11.00 ronden we het zuiderhoofd en lopen IJmuiden binnen, om door te schutten in de Zuidersluis. Het is nog maar een rukje naar Zaandam, onderweg op het Noordzeekanaal komen de bedden aan dek en alles wordt gelucht. Als we bij Scheepswerf Vooruit afmeren is alles spik en span en we worden begroet door het thuisfront, dat erg moeten lachen om onze rood verbrande neuzen. De oostkust van Engeland bleek een geweldige leuke reisbestemming, met een schip waarop Peter Schouten trots kan zijn: hij verwerkte zijn wensen in het schip en die zijn uitgekomen.

